

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Τ τρέχει; Τί συνέβη; ρώτησε ανήσυχα ο Λεοντίδης τη Λαΐδα.

— Ω Λεοντίδη, ψιθύρισε μ' αδύνατη φωνή η ώραία έταιρα. Είπε φοβερό... φοβερό!...

— Μά τί τρέχει; Λέγε μου γρήγορα. Με κά- νεις ν' αγωνιάω.

— Ο άνθρωπος που με καταδιώκει, μουστει- λε μιά άπειλητική έπιστολή...

— Ποιος σου έφερε την έπιστολή αυτή;

— Ο καλεσμένος εκείνος που έδωσε το μισό τάλαντο όταν έγινε ο έρανος για τη φτωχή γυ- ναίκα του Μεσοσηνίου αιχμαλώτου.

— Προχώρει, είπε άναπόμονα ο Λεοντίδης.

— Μου είπε καθαρά και ξάστερα ότι αν δεν δεχθώ την πρόταση του κυρίου του, πριν ξεμει- ρώσει θα δημευθώ ή περιουσία μου και θα με στείλουν στην φυλακή... Ότι με περιμένει ο θάνατος!...

— Τόν έλεεινó! φώναξε ó άρχιστράτηγος τών Άμβρακιωτών. Έ- πρεπε να τόν προφτάσω έδώ. Μά έννοια σου, άγαπητή μου Λαΐς. Ή- σύχασε και μη φοβάσαι. Ο Λεοντίδης βρίσκεται κοντά σου κι' είνε άρκετά δυνατός για να σέ προστατέψει. Όρκίζομαι στο έδωο της Στυγός, ότι ένόσω ζώ, δεν θα πειράξουν ούτε τρίχα της κεφαλής σου. Πού βρίσκεται τώρα αυτός ο Λοιεύς;

— Τόν είδα να βγαίνει από την πόρτα του κήπου και να τραβάει προς την άκροθαλασσιά, είπε ή Βακ- χίς.

— Καλά, έχουμε καιρό να τόν ξανα- βρούμε. Άλλωστε, πιστεύω ότι θα ξανα- γινώσκω. Και τώρα άκουσε και ού, Λαΐς, τί συνέβη σε μένα. Ο άνθρωπος που ζήτησε να με δη, έρχόταν από το ίδιο πρόσωπο. Με περιέμενε στην πόρτα κι' εκεί, όταν βρεθήκαμε μόνοι οι δύο μας, μου παράδωσε ένα ρολάκι και μου είπε:

» — Λεοντίδη, σ' αυτόν τόν πάπυρο που σου δίνω βρίσκεται γραμμένη ή τύχη της Λαΐδος. Αν ή έταιρα δεχτεί την πρόταση που της γίνεται τη στιγμή αυτή από κάποιον, τότε να κόψει τόν πάπυρο. Αν όμως δεν δεχτεί, τότε ν' άνοιξης τόν πάπυρο και να τόν εια- βάσης.

Κι' ο Λεοντίδης έδευξε στη Λαΐδα τόν διπλωμένο πάπυρο που κρατούσε στο χέρι του.

— Πρέπει να διαβάσωμε τόν πάπυ- ρο αυτόν, είπε ή Λαΐς.

Και συγχρόνως εκάλυψε την πιστή της Βακχίδα και της άνάθεσε να κα- λέση γρήγορα τούς έμπιστους φίλους της.

Σε λίγο όλοι οι άφοσιωμένοι φίλοι της ώραίας έταιρας, μ' έπί κεφαλής τόν Άρίστιππο και τόν Άθηνάιο στρα- τηγό Κλέωνα, φτάσανε στο σπίτι της Λαΐδος.

— Καλοί μου φίλοι, τούς είπε ή Λαΐς, μου συμβαίνει κάτι το πολύ σοβαρό. Χρειάζομαι τη βοήθειά σας και προ- πάντων τη συμβουλή σας. Η άποφνή γιορτή μας άρχισε ώραια κι' εύθημα, αλλά έχω τó προαίσθημα ότι θα τε- λειώσω πολύ άσχημα, τουλάχιστον για μένα.

— Για τούς Θεούς! Τί συμβαίνει, Λαΐς; ρώτησαν οι φίλοι της ώραίας Κορινθίας.

— Θα τó μάθετε άμέσως, άποκρίθηκε ή Λαΐς. Άς άρχίσουμε άπ' αυτόν τόν πάπυρο, Λεοντίδη, δώσε μου τόν. Ο Άρίστιππος θα μάς τόν διαβάσει μεγαλοφώνως.

Ο Λεοντίδης έδωσε τόν πάπυρο στον Άρίστιππο, ó όποιος μόλις τόν άνοιξε και τού έρριξε μιά ματιά, είπε:

— Είνε μιά άπόφασις με τη σφραγίδα του Δικαστηρίου τών Πρυ- τάνεων της Κορίνθου.

Έπειτα διάβασε μεγαλοφώνως τά έξης:

«Ο εúπατριδης Λεοντίδης, στρατηγός της Κορινθιακής άποι- κίας της Άμβρακίας και στενός συγγενής του εúπατριδου Λεον- τίδη, που πέθανε την τρίτη ήμέρα του μηνός Έκατομβώνος, τó πρώτο έτος της 99ης Ολυμπιάδος, κηρύσσεται γενικός κληρονό- μος τού άποθανόντος, άφού είνε και ó μόνος συγγενής του. Καλεί- ται συνεπώς να λάβη άμέσως την κατοχήν της κληρονομίας του μετα-

στάντος, ή όποία περιήλθε στα χέρια μιάς ξένης, επί τη βάσει της διαθήκης του πεθαμένου, την όποία τó δικαστήριό μας κηρύσσει άκυρη».

Όταν άκουσαν τó κείμενο της άποφάσεως εκείνης του Δικαστη- ρίου τών Πρυτάνεων, που ήταν ή άνωτάτη δικαστική άρχη της Κο- ρίνθου, μείνανε όλοι άφωνοι. Πρώτη μίλησε ή Λαΐς, ή όποια μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο είπε:

— Άφού ή άπόφασις αυτή προέρχεται από τούς Πρυτάνεις της Κορίνθου, δεν μου μένει παρά να την σεβασθώ. Είνε ένα χτύπημα που μου στέλνει κάποιος κρυφός έχθρός μου, τόν όποιο γνωρίζομε έφθ κι' ο Λεοντίδης. Όστόσο, καλοί μου φίλοι, μη στενοχωρηθήτε. Δεν πρόκειται να στερηθήτε τούς κήτους που ως σήμερα ήσαν δικοί μου. Με τη διαφορά ότι στο έξης δεν θα σας καλή έδώ ή Λαΐς, αλλά ó άγαπητός Λεοντίδης.

— Τó χτύπημα του έχθρου σου, Λαΐς, είνε χυδαίο, αλλά και άνόη- το, φώναξε ο Λεοντίδης. Την άπόφασι αυτή τών Πρυτάνεων έφθ δεν τη λαμβάνω διόλου άπ' ύψει μου. Δεν χρειάζομαι τó δώρο που μου στέλνει ο έχθρός σου. Και νά!

Με τά λόγια αυτά ο Λεοντίδης άρπαξε τόν πάπυρο άπ' τά χέρια του Άρίστιππου, τόν έξοχισε σε μικρά κομμάτια, τά πέταξε κατά γής και τά τσαλαπάτησε με μανία λέγοντας:

— Είδω να μπορέσω να τσαλαπατήσω έτσι και τόν χυδαίο άνθρω- πο που κατατρέχει την ώραία Λαΐδα!...

— Καλή μου φίλε, τού είπε με συγκίνηση ή Λαΐς, σφιγγόντάς του τó χέρι, δεν είχα καμιά άμφιβολία για τη γενναιοφρονα σου.

— Αυτό δεν είνε γενναιοφρονα, φώναξε ó τοκογλύφος Χρυσίδης. Αυτό είνε μιά τρελή ή γενναιοφρονα που μόνο από έρωτα μπορεί να προέρχεται.

— Στρατηγέ, είπε ó Άρίστιππος, ή πράξις σου αυτή είνε πολύ άνώτερη από μιά νίκη στο πεδίο της μάχης, κι' άσχιο θα συστήσω στο Δέμο της Κορίνθου να σου ψηφίσω ένα στέφανο.

Έξαφνα ένας άξιωματικός, άκολου- θούμενος από ισχυρό άπόστασμα στρα- τιωτών, μπήκε στους κήτους της Λαΐ- δος, προχώρησε προς τó μέρος που ήσαν συγκεντρωμένοι οι φίλοι της ώραίας Κο- ρινθίας, άνοιξε όρμιο μετάξú τους, πλη- σίωσε τη Λαΐδα και είπε:

— Εν όνόματι και κατá διαταγή τών Πρυτάνεων, έρχομαι να συλλάβω την έ- ταιρα Λαΐδα!...

Τά λόγια αυτά του άξιωματικού ξά- φνιασαν τούς καλεσμένους.

Μόνο ή Λαΐς έκρινε ήρεμη. Και γυ- ρίζοντας στο Λεοντίδη, τού είπε:

— Βλέπεις, φίλε μου; Η άπειλές που μου διαδύσασε ó Λοιεύς άρχίζουν να πραγματοποιούνται ή μιά μετά την άλλη.

— Όχι άζωση, φώναξε ó στρατηγός τών Άμβρακιωτών. Είμ' έγώ έδώ και θα σέ προστατέψω.

Και άπεφηνόμενος κατόπι στον άξιω- ματικό, τόν ρώτησε:

— Με ποιά δικαίωμα έρχεσαι να συλ- λάβης τη Λαΐδα;

— Είλα. Κατά διαταγή του Δικαστη- ρίου τών Πρυτάνεων, άπάντησεν εκεί- νος.

— Και ποιος σου την έδωσε τη διατα- γή αυτή;

— Ο ίδιος ó άρχηγός τών Πρυτά- νεων.

— Και τί κατηγορία ύτάσχει έναν- τιον της Λαΐδος;

— Δεν ξέρω. Έκείνω που ξέρω είνε ότι μου δόθηκε μιά ρητή διαταγή, την όποία πρέπει να έκτελέσω άμέσως.

Όλοι είδανε τότε τά μάτια του Λεοντίδη ν' άστράφουν. Η Λαΐς ήξερε ότι έπειτα άπ' την άπόπειρα της απαγωγής της που είχε γίνει στο δάσος του Ποσειδώνος, ó Λεοντίδης είχε τοποθετήσει γύρω και μέσα στο μέγαρό της πολλούς άνθρώπους του, για να την προστατέψω από κάθε κίνδυνο. Καθώς τόν είδε λοιπόν έξαγριωμένο, φοβήθηκε ότι θα φώναζε τούς ανθρώπους του για να έπιτεθούν κατά τού Κο- ρινθίου άξιωματικού και τών στρατιωτών του. Κι' αυτή δεν ήθελε να γίνει ένα τέτοιο πράγμα.

Προχώρησε λοιπόν, στάθηκε άνάμεσα στον Λεοντίδη και στον ά- ξιωματικό και είπε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

(Του Ρ. Μπέτσαγκ).